

Kapitel 19

Eudoras sværd var som en sølvskinnende slange, der huggede ud efter mig. Jeg stødte imod, så godt jeg nu kunne og mine kræfter tillod mig. Selvom Drake altid sagde, at jeg ikke skulle bruge al min styrke så jeg blev hurtigt træt, gjorde jeg det alligevel. Adrenalinene der dunkede i mine årer, var som en rus for mig. Jeg fik masser af energi og kræfter, men fordi jeg ikke kunne finde ud af at fordele det, blev jeg hurtigt træt. Og derved tabte jeg konstant til mine to modstandere, der måtte være født med et sværd i hånden (for Drakes vedkomne, sværd og drageæg). De blev aldrig trætte og de var som uovervindelig med et sværd i hånden. Eudora brugte tilmed to og var dobbelt så farlig.

Eudora rakte ud med sit sværd og jeg modværgede det. Så langede jeg selv ud i en halvmåne, som hun nåede at springe væk fra. Hun rullede hen af jorden og kom op at stå igen. Så angreb hun mig igen med en serie af slag, jeg skulle undgå, samtidig med at hun pressede mig bagud. Jeg havde ingen øjne i nakken, så jeg så ikke den store sten, før min hæl stødte ind i den. Jeg faldt skrigende bagover og landede hårdt på røven. Mit sværd skar mig ikke, for jeg havde nok ekspertise i at falde på røven, til ikke længere at snitte mig selv når det skete.

Spidsen af et sværd, blev lagt under min hage og løftede mit ansigt op, så jeg kunne se sejrherren i øjnene. Eudoras øjne var triumferende. Jeg kunne ikke vente på den dag, hvor det var mig der kiggede sådan på hende.

”Du er død,” hånede hun en lille smule.

Så fjernede hun sværdet og rakte hånden ud mod mig. Jeg tog fat og blev hevet godt.

”Det gik godt lige indtil den sten kom i vejen, Nara,” sagde Eudora og lød kun en smule forpustet. Jeg lød som et helt hold sækkepiber, så pibende trak jeg vejret.

”Ja, fordømte sten,” stønnede jeg og sparkede stenen, der havde ødelagt min kamp mod Eudora, væk.

Jeg fik et opgivende blik fra Eudora, der gik hen til der hvor stenen var stoppet og samlede den op. Hun smed den ind i den træstammeindhegnede arena igen, da hun gik over til mig.

”Det kan godt være den er irriterende og dum fordi den spændte ben for dig, men den skal være på banen alligevel. Det kan være du skal kæmpe i et område, hvor der ligger en masse på jorden. Du skal lære at kunne slås og samtidig holde øje med hvor du sætter fødderne. Ofte kan du ikke vælge hvor du skal kæmpe. Så lær at der kan være sten, små grene, døde mennesker og andre ting du kan snuble over, og derved dø. Det gør dig til en god kriger.”

Jeg nikkede og sugede alt hvad hun sagde indtil mig, selvom noget inde i mig, hele tiden spurgte om det samme. Hvordan skal jeg kunne lære det?

”Lad os øve os igen, denne gang bruger jeg begge mine sværd,” sagde Eudora og tog fat i sit andet sværd, et af de der små nogle, jeg havde set da hun kæmpede mod Drake, som havde stået op af en af træstammerne.

”Kan vi ikke holde en pause inden?”

”Fjender lader ikke modstanderen holde pause.”

”Hvad så hvis det er en kamp mellem venner?”

”Det virker heller ikke.”

”Hvad så med en vandpause? Jeg er da ikke den eneste der er tør i halsen her.”

”Fint så lad gå da, men kun indtil vi har fået drukket nok.”

Eudora gik ind i skoven. Jeg ved ikke hvorfor, men måske skulle hun besørge. Jeg selv gik hen til siden af laden, hvor en vandhane stod. Jeg tændte og lod vandet flyde ind i min tørre mund og videre ned i halsen. Jeg var så tørstig. Mine hænder blev fulde af vand og jeg plaskede det hele i ansigtet på mig, så jeg fik fjernet sveden.

Koioeren kom igen og stillede sig ved siden af mig. Hun drak grådigt og jeg lod hende stå ved vandhanen.

Drake lå inde i halmen og sov, da jeg kiggede ind. Blåvinge var væk. Tidligt i morges, var den åbenbart gået ud og fløjet sin vej. Jeg var bekymret, men Drake sagde at den bare var taget ud og jage. Det var nu ikke grunden til min bekymring. Hvad nu hvis folk så den og fulgte den hertil? Okay, så skal man nok have en meget hurtig flyver, men alligevel. Hvad hvis det blev opdaget? Der ville være stor medieovervågning fra hele verden og så ville jeg nok være nem at finde, for Cerberus.

Det gjorde mig urolig at der endnu ikke var tegn på, at han var dukket op. Det ville nu være dejligt, selvom jeg så ville føle mig presset til at øve endnu mere. Og hvis sandheden skulle frem, så var jeg ikke den hurtigste eller bedste til at bruge sværd. Jeg tabte konstant.

Både Drake og Eudora sagde det var meget normalt for en nybegynder, og det vil tage tid før jeg vinder. Så jeg nærrede et stort håb for, at Cerberus først ville komme op af Marianergraven om et årti eller mere. Den er nu også over 10 kilometer lang og et menneske kunne umuligt holde vejret så længe, med mindre de var i verdens hurtigste rumfærge. Det var en grusom tanke, men jeg håbede han ville drukne inden han nåede overfladen. Eller bare at han svømmede i den

forkerte retning. Men Drake var meget sikker på at han ville overleve *og* komme efter mig. Hvorfor var jeg så uheldig?

Jeg kiggede en sidste gang på den sovende Drake og gik så tilbage mod træningsarealet. Eudora var det ikke, så hun stod nok stadig og drak. Jeg trak mit sværd op af jorden og satte mig på en af træstammerne med det i hånden.

Med fingrende fulgte jeg skæftets snoninger og svingende mønstre. Det var mit helt eget sværd. Dværgesmedet og af fineste kvalitet.

Skæftet var lavet af det pureste guld, godt at holde om og med en ædelsten som pyntede på toppen. Bladet så ud til at være af samme materiale som min *sarung* og enormt let. Det eneste der så ud til at veje, var guldet.

Det var Fønixen Aragon som var kommet med sværdet. Efter at have været forsvundet i et par dage, kom den flyvende tilbage, med en lang, indpakket gave til mig. det var mit helt eget sværd, som Drake straks ville have at vi skulle indvie. Man kan nok gætte sig til hvem der vandt, for sværdet var så uvant i min hånd og lettere end det jeg normalt lånte af Drake. Men det tog faktisk overraskende kort tid at få styr på det og svinge det ubesværet. Jeg tabte dog stadig med det.

En stor fugl på størrelse med en svane, landede ved siden af mig. Dens hals var kortere end en svanes, med næbet var meget lignende og smukt bugtende. Den var yndig i alles øjne, selv hos den mest hårdkogte skønhedshader. Fjerene var domineret af røde og gyldne farver, men når Fønixen fløj i solskin eller bare bevægede sig, fik solens dens fjerdragt til også at lyse i blå og violette farver. Den var så smuk og trofast. Jeg fortrød lidt jeg havde navngivet den Aragon, men det passede alligevel til den.

Aragon fløjtede et par toner.

”Hej med dig, Aragon,” sagde jeg og strøg dens fjer. ”Har du ikke noget at lave?”

Fønixen fløjtede en lav tone og lettede så. Den fløj op mod solen, med en fjerdragt der lyste op.

”Dumme fugl, det gør den altid,” lød Eudoras stemme bag mig. Da jeg vendte mig om, måtte jeg kvæle et grin. Hun var våd fra top til tå.

”Overfaldt vandhanen dig?”

Eudora grinede falsk. ”Meget morsomt, du.”

For to uger siden ville jeg ikke have vovet at sige det til Eudora, men i løbet af de to uger, havde jeg lært hende og hendes lunefulde humør at kende.

Efter middagens rædsel hjemme hos mig, havde jeg tøet lidt op, især efter hun havde givet min bror en ørefigen for hans kommentar om at Drake og jeg var kærester. Der steg hun i min agtelse, mens hun faldt hos hele min familie.

Selvfølgelig fik jeg forbud mod at invitere hende hjem igen, men hun havde siden da, været mange gange i værelset. Men som man siger: hvad de ikke ved, har de ikke godt af.

Drake måtte jeg nu gerne invitere hjem igen. Min mor troede stadig på at vi kom sammen, og sagde at vi havde holdt i hånd, da vi stod ude i køkkenet. Det eneste problem var nu, at Drake den dag slet ikke havde været i køkkenet.

Den eneste i min familie, som havde taget middagen med ophøjet ro, var min far, som så ud til at bifalde Eudora og Drakes skøre personligheder. Det var da altid noget. Han kaldte tilmed middagen for ’Et helvede i Helved’. Min mor havde flippet ud over det.

Trods alle min mors problemer, havde jeg, på grund af hendes snak om accenter, spurgt Drake hvordan de begge kunne snakke perfekt dansk, når det nu var 800 år siden de havde levet i andre lande. Og selv hvis de havde kunnet dansk dengang, havde sproget ændret sig meget siden. Drake havde blot med et skuldertræk sagt, at alle der var godhjertede og ville hjælpe den med magiens ring, kunne snakke personens sprog. Han havde dog vænt sig fornærmet om, da jeg spurgte hvorfor han så havde været så meget efter Eudora, når han havde den baggrundsinformation i hovedet, da vi mødte hende første gang. Hans stolthed var nok blevet krænket af det. Jeg gættede på han helt havde glemt det dengang.

”Kan du ikke tage en joke?” spurgte jeg Eudora, men fik som svar sværdspidsen ind i ryggen. Okay, hun spiddede mig ikke, men berørte ganske let rygsøjlen mellem mine skulderblade.

”Kamp. Nu.”

Med mit sværd i hånden, trådte jeg ud på midten af træningsbanen. Eudora fulgte efter, med et sværd i hver hånd. Hun så drabelig ud, som ville denne kamp ende med mord. Mordet på mig selvfølgelig, men jeg tror nu ikke at det ville gå så langt. Indtil videre havde hun aldrig skadet mig. Selv ikke et eneste hår var blevet skåret af, under en kamp med hende.

Hun stillede sig i startposition foran mig, med begge minisværd, som jeg yndede at kalde dem, foran sig, så det lignede to vampyr tænder, fra en enorm mund, der var ved at lukke sig om hende. Jeg stillede mig selv parat, med begge hænder om skæftet. Vi nedstirrede hinanden et kort øjeblik og så gik vi i gang.

Med ét sværd var Eudora hurtigt, med to var hun Speedy Gonzales.

Vi stødte mod hinanden, begge i angreb, så det bragede og trak så os begge fri. Eudora snurrede sværdene rundt i hånden, bare for at vise sig foran mig. Jeg ville være dum at gøre det sammen, så jeg svang sværdet foran mig. Hun trak sig bagud, men det var kun indtil hun overtog angrebene og jeg måtte afstøde to sværd.

Hendes to minisværd låste sig om mit. Den ene sad helt nede ved skæftet, så hvis jeg løftede en finger, kunne jeg røre det. Den anden sad lidt længere oppe, på den modsatte side af det første. Jeg prøvede at hive det fri.

Lynhurtigt gav Eudora slip med det øverste og svang det målbevidst mod min hals. Den ramte ikke, for uden det ene minisværd, var mit sværd ikke mere låst. Jeg hev det til mig, dukkede mig og rullede rundt. Da jeg kom op at stå, var Eudora kommet sig over chokket og kom truende hen mod mig. Jeg bakkede bagud og var ved at gentage min fejl fra før.

En sten var ved at få mig til at vælte. Jeg genvandt balancen, men så Eudoras sværd komme mod mig. Jeg smed mig ned på jorden og så at den sten, der så gerne ville spænde ben for mig, lå ud for min fod. Hvis en så gerne ville vælte nogen, måtte det være Eudora.

Jeg sparkede til stenen og den ramte Eudora på knæet. Hun sank halvt sammen, med begge minisværd i hånden og skreg eder og forbandelser. Jeg var ikke sen til at bruge chancen.

Jeg kom op at stå og med et slag, så hurtigt at Eudora ikke kunne nå at reagere, slog jeg det ene sværd ud af hånden på hende. Det fløj gennem luften og stødte larmende imod et træ i udkanten af lysningen, og faldt ned på jorden.

Eudora kom skrigende op af stå og kom haltende imod mig. Af en eller anden grund, var hun ikke længere så skræmmende.

Vi kastede os igen ud i kampen. Eudora kæmpede dyrisk mod mig og havde næsten fråde om munden. Sværdene sang og vi åndede tungt. Vi svedte begge i stride strømme og var lige forpustet. Fra at være en træningskamp, var det blevet til en ægte. Eleven havde pludselig vist sig at være god.

Jeg lagde alle mine kræfter i det, der skulle være det sidste slag. Eudora havde åbenbart tænkt det samme, for hendes kom susende med samme styrke.

Sværdene mødtes og blev slået fra hinanden af den enorme styrke, og fløj ud af vores begges hænder.

Der var ingen vinder af kampen.

Et øjeblik stirrede vi begge på hinanden og så smilede vi.

”Flot gjort, Nara,” roste Eudora forpustet og satte sig på en træstamme. ”Du er blevet bedre og havde en sand kampånd med i kampen.”

”Tak, Eudora. Og i lige måde.”

Jeg kunne ikke lade være med at smile, trods min krop nu begyndte at beklage sig over den hårde aktivitet, jeg lige havde udsat den for. Jeg satte mig tungt ved siden af Eudora. Jeg begyndte at puste langsomt ud og slappe af i musklerne.

Et krus med vand blev rakt til mig.

”Værsgo,” sagde Drake og satte sig ved siden af mig, da jeg tog om kruset. ”Det var en flot kamp du havde med Eudora. Nu kan man virkelig se det går fremad.”

”Tak,” sagde jeg og kiggede rødmende væk. Al den ros fra både Eudora og Drake over en ulige kamp. Min generthed kom tilbage og malede mine kinder lyserøde. ”Så du det hele?”

”Nej, faktisk ikke. Eudora brølede som en ko og så vågnede jeg. Jeg nåede lige at komme ud og se de sidste par afgørende minutter.”

”Jeg brølede ikke som en ko!” kom det fornærmet fra Eudora, på den anden side af mig.

”Fint nok, men du lugter som én.”

Eudora rejste sig krænket.

”Jamen så skal jeg nok gå ned til havet og vaske mig.”

”Eudora, kom tilbage!” kaldte jeg efter hende, men hun forsvandt ind mellem de mange tykke stammer.

”Det nytter ikke noget. Men du burde følge efter hende, du trænger også til et bad.”

Jeg hældte resten af mit vand ud over ham, og gik hen mod den taske, jeg havde taget med. Min mobiltelefon lyste op mod mig, for at fortælle nogen havde ringet. Mon det var min mor? Hun havde krævet at jeg tog den med, uanset hvor jeg var. Hun var træt af at jeg altid var væk og ville gerne i kontakt med mig. Hun skulle sikkert fortælle at vi spiste aftensmad om en halv time, men da jeg så på klokken, var den ikke engang 16 endnu.

Jeg klappede telefonen op og smilede ved synet af nummeret. Jeg trykkede på en knap. Mobilen i den anden ende havde ikke engang ringet én hel gang, før den blev taget.

”Nara!” lød en glad stemme i den anden ende.

”Hej Vanja,” sagde jeg og trådte ind i laden, væk fra Drakes forvirrede udtryk. Trods min mors krav, havde hun faktisk ikke ringet til mig mens Drake eller Eudora var i nærheden.

”Hvorfor ringer du?”

”Jeg er kommet hjem fra ferien i Italien!” Typisk Vanja. Ignorerer spørgsmålet og begynde på en historie. Nu skulle jeg sikkert høre om alle de lækre italienske drenge hun havde mødt. ”Så jeg tænkte at vi kunne lave noget sammen. Skolen

starter jo snart, så vi kan tage ud og shoppe, og gøre os klar til skolestart.”

”Skole?” sagde jeg forvirret.

”Ja, skolen. Du ved da godt at vi begynder igen om en uge?”

En uge?! Jeg så komplet forvirret ud. Jeg kunne umuligt have haft fem ugers sommerferie indtil nu! Umuligt! Og skolen startede i næste uge! Min tidsfornemmelse havde virkelig røget sig en tur.

Efter at have måtte indrømme man havde glemt det, aftalte jeg med Vanja, at vi kunne tage ud og shoppe dagen efter. Vanja havde tid der og jeg trængte til en pause væk fra det hele. Nu havde jeg jo næsten besejret Eudora, så mere kunne jeg da ikke forlange. Jeg måtte bare få Drake med på idéen.

Vi var næsten færdige, da Vanja spurgte om noget, der rystede mig fuldstændig.

”Nå, hvor mange bøger har du så læst i sommerferien, bogorm?” spurgte hun spøgende. Men det satte noget i gang i mig.

”En masse. Jeg fortæller dig om dem i morgen.”

Efter en masse farveller (Vanja er svær at slippe af mig i telefonen) kunne jeg slukke den.

Bøger. Jeg havde ikke læst en eneste bog i hele sommerferien, gik det op for mig. Mine bøger samlede støv og jeg havde ikke læst noget. Tænkt at det skulle overkomme mig. mig! Der var virkelig sket forandringer her på det seneste.

Lidt bedrøvet gik jeg ud, for at bringe Drake nyhederne om min fridag i morgen og sikkert også fortælle hvad en telefon var for noget.